

Överklagande, ingivet den 25 april 2003 av A. Nardone, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, första avdelningen, har meddelat den 26 februari 2003 i mål T-59/01: A. Nardone mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-181/03 P)

(2003/C 158/19)

A. Nardone har den 25 april till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, första avdelningen, har meddelat den 26 februari 2003 i mål T-59/01: A. Nardone mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av J. R. Iturriagoitia och K. Delvolvé, avocats.

Klaganden yrkar att domstolen skall i första hand

- fastställa att talan kan tas upp till sakprövning och är välgrundad samt
- ogiltigförklara förstainstansrättens dom av den 26 februari 2003 i mål T-59/01.

I andra hand

- ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens uttryckliga beslut av den 15 december 2000 i den mån klagandens klagomål av den 23 maj 2000 om beviljande av invaliditetspension enligt artikel 78 andra stycket i tjänsteföreskrifterna avslås, samt
- om så befinnes nödvändigt, ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens uttryckliga beslut av den 20 mars 2000 i den mån klagandens ansökan av den 18 november 1999 om invaliditetspension enligt artikel 78 andra stycket i tjänsteföreskrifterna avslås.

I varje fall

- fastställa rättegångskostnaderna i enlighet med tillämpliga bestämmelser i rättegångsreglerna.

Grunder och huvudargument

Klaganden bestrider förstainstansrättens bedömning att han inte uppfyllde de kumulativa villkor som föreskrivs i artikel 13 i bilaga VIII i tjänsteföreskrifterna för rätt till invaliditetspension. Klaganden kunde för det första inte göra sina rättighet gällande

år 1981 då han sade upp sig, eftersom han då inte hade kännedom om sitt hälsotillstånd som progressivt försämrades av sjukdomen. Förstainstansrätten har för det andra inte beaktat att klaganden redan har rätt till permanent partiell invaliditetspension som har påverkar beräkningen av hans avgångspension.

Talan mot Konungariket Nederländerna väckt den 5 maj 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-189/03)

(2003/C 158/20)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 5 maj 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Nederländerna. Sökanden företräds av W. Wils i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Konungariket Nederländerna inte har iakttagit sina förpliktelser i enlighet med artikel 49 EG, direktiv 89/48/EEG (1) och direktiv 92/51/EEG (2) om en generell ordning för erkännande av yrkeskvalifikationer, genom att föra in följande bestämmelser i lag om privata säkerhetsorganisationer och undersökningsbyråer:
 - Ett företag som avser utöva verksamhet på Nederländernas territorium skall ha meddelats tillstånd utan beaktande av de villkor som utländska utövare av verksamheten skall uppfylla i den medlemsstat där de är etablerade. Avgifter tas ut för detta tillstånd.
 - Ledare för säkerhetsorganisationer skall inneha tillstånd. Avgifter tas ut även för detta.
 - Personalen skall ha en examen från en nederländsk organisation och larminstallatörer skall uppfylla vissa villkor med avseende på yrkeskvalifikationer, utan beaktande av kvalifikationer som förvärvats i en annan medlemsstat.
- förplikta den nederländska regeringen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

- Första och andra invändningen, obligatoriska tillstånd för företagen och deras personal

Att kräva att tillstånd meddelats för att en privat säkerhetsorganisation som avser att bedriva verksamhet i Nederländerna skall kunna bedriva verksamhet där måste anses utgöra en åtgärd som begränsar den fria rörligheten för tjänster för de berörda företagen. En sådan begränsning är endast befogad om det finns tvingande skäl av allmänt intresse, i den mån detta intresse inte säkerställts i den medlemsstat där företaget är etablerat och i den mån den nationella åtgärden inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de mål som eftersträvas.

Vad beträffar möjligheterna att genom åtgärden uppnå de mål av allmänt intresse som eftersträvas, vilket skulle kunna utgöras av skydd för dem som utnyttjar den ifrågavarande verksamheten, finns det emellertid ingenting som tyder på att den skyldighet att inneha tillstånd som föreskrivs i Nederländerna är en lämplig åtgärd.

I den nederländska lagstiftningen beaktas dessutom inte de villkor som utländska utövare av verksamheten skall uppfylla i den medlemsstat där de är etablerade, nämligen att inneha tillstånd för att kunna utöva verksamheten i denna medlemsstat.

Denna tillståndsordning medför dessutom kostnader för det utländska företaget. Detta är en ytterligare ekonomisk belastning för de utländska företagen som redan är tvungna att ansöka om tillstånd i sina ursprungsländer och erlägga härtill knutna avgifter. Dessa avgifter framstår därför som oförenliga med artikel 49 i EG-fördraget.

På samma sätt kan skyldigheten för ledare att inneha ett särskilt tillstånd inte utgöra en lämplig åtgärd som är befogad med hänsyn till de grunder som de nederländska myndigheterna åberopat. Med beaktande av att företaget i sig måste inneha ett tillstånd utfärdat i Nederländerna utgör det villkor som åläggs ledarna i vart fall en dubbel åtgärd som med säkerhet inte är nödvändig. Det särskilda tillståndet för ledare strider därmed mot proportionalitetsprincipen och således mot artikel 49 i EG-fördraget.

- Tredje invändningen, legitimation

Utländska företag är skyldiga att säkerställa att personal som är placerad i Nederländerna, utan att vara etablerad där, innehar legitimationshandlingar utfärdade av nederländska myndigheter. Denna bestämmelse är även tillämplig på tillfälliga uppdrag. Med hänsyn till att den utplacerade personalen skall ha identitetskort eller pass i enlighet med gemenskapens regelverk är det oproportionerligt att fordra identitetskort.

Skyldigheten att betala för att utfä detta kort utgör dessutom en ytterligare ekonomisk börda som är oförenlig med artikel 49 i EG-fördraget.

- Fjärde invändningen, erkännande av yrkeskvalifikationer

Enligt nederländsk lag skall personalen hos säkerhetsorganisationer skall inneha examen Algemeen Beveiligingsmedewerker (allmän säkerhetsmedarbetare) utfärdad av en nederländsk organisation. Vissa kvalifikationer krävs dessutom av larminstallatörer, utan beaktande av examina från andra medlemsstater. Inga uttryckliga hänvisningar görs till förfaranden för erkännande av examina och kvalifikationer som förvärvats för den ifrågavarande verksamheten. Den ifrågavarande lagstiftningen förefaller inte innehålla bestämmelser avseende mekanismer för erkännande av yrkeskvalifikationer på det sätt som föreskrivs i den berörda nationella lagstiftningen. Detta förhållande är oförenligt med gemenskapens regelverk, nämligen direktiv 89/48/EEG och direktiv 92/51/EEG, genom vilka en generell ordning införts för erkännande av yrkeskvalifikationer som förvärvats i en annan medlemsstat.

⁽¹⁾ EGT 1989, L 19, s. 16.

⁽²⁾ EGT 1992, L 209, s. 25.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Labour Court, Dublin av den 14 april 2003 i målet mellan North Western Health Board och Margaret McKenna

(Mål C-191/03)

(2003/C 158/21)

Labour Court, Dublin begär genom beslut av den 14 april 2003, vilket inkom till domstolens kansli den 12 maj 2003, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan North Western Health Board och Margaret McKenna beträffande följande frågor:

1. Omfattas ett sjukledighetssystem vilket jämnställer anställda som drabbats av sjukdom som hänger samman med graviditet med anställda som drabbats av annan sjukdom av tillämpningsområdet för direktiv 76/207 ⁽¹⁾?